клишета-стереотипи на испанския живот. Той се виждаше вече носен от рогата на разярен бик или облякъл одеждите на испански монах, чието поведение сигурно не е било чак толкова безупречно, щом е очаквал да бъде изхвърлен с ритник от светата обител...

На два пъти в романа се споменава "Пасео де Реколетос", булевард, който е продължение на "Пасео дел Прадо" към северната част на Мадрид. Там в онези години се разхождаха надвечер младежи и девойки, точна както е правила софийската младеж по сегашния булевард "Руски". Можеха да се видят там наистина хубави момичета -/ "най-красивите жени в света", според Димов / стр. 234 /. Малко са чужденците, които са правили толкова ясна и задълбочена преценка на този тип испанска жена и са имали толкова реална представа за девойки запазили чистотата и невинността си, въпреки крещящия грим, тогава на мода, който им придаваше едва ли не вид на проститутки. Но извънредно строгите морални устои на тези момичета, родени в патриархални семейства, които напущаха бащиния си дом единствено, за да се преместят в дома на съпруга, ги предпазваха от всякакъв предбрачен сексуален опит и от похожденията съвсем нормални за по-зрялата възраст, тъй като по-голямата част от тях не работеха. Лицата отразяваха това продължило извън естествените си предели юношество: " Имаше нещо мирно и целомъдрено в спокойствието на погледите им..." /стр. "61/. Същевременно Димов подчертава: "семействата им не им даваха достатъчно образование и това ги правеше да изглеждат глупави" /стр. 261/. Неизбежен резултат от едно възпитание типично за XIX-ия век. Те не бяха никак модерни, но мили и приветливи. Луис Ромеро отбелязва "яркостта, както и спокойствието им" /стр. 259/. Тези девойки - толкова различни от испанките, които през 1976 година се борят за своята свобода - се противопоставят в романа на една надменна и покварена жена, на наркоманката Фани Хорн.

Тази първа част на романа е изпълнена с наблюдения върху онази епоха, която днешният читател, пък бил той и испанец, може труд